



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **SANELIA Beroun s. r. o.**, IČO 05361524
sídlem Brožíkova 284/8, 266 01 Beroun
zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Venclem
sídlem Pražská 212/13, 266 01 Beroun

proti
žalované: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2021, č. j. 2840/1.30/21-4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2021, č. j. 2840/1.30/21-4, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lukáše Vencla, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u Krajského soudu v Plzni dne 22. 11. 2021 a postoupenou zdejšímu soudu na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 12. 2021, č. j. 77 A 147/2021-36, se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2021, č. j. 2840/1.30/21-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a ve výrocích I, II a IV potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 3. 2021, č. j. 9590/6.30/18-54 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zastřeně zprostředkovávala zaměstnání ve smyslu ustanovení § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti tak, že bez povolení ke zprostředkování zaměstnání formou podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti fakticky pronajímala v období od 14. 8. 2017 nejméně do 20. 9. 2017 pracovní sílu – cizinku D. S., narozenou X, státní příslušnosti Rumunska, s níž měla žalobkyně uzavřenou dohodu o provedení práce ze dne 14. 8. 2017 a dohodu o provedení práce ze dne 1. 9. 2017, společnosti SORTTEAM s.r.o., IČO 27129110 (dále jen „SORTTEAM“), což bylo zastřeno zejména rámcovou smlouvou o dílo uzavřenou dne 30. 9. 2016 mezi žalobkyní jako zhotovitelkou a SORTTEAM jako objednatelkou, přičemž uvedená cizinka vykonávala v uvedeném období na pracovišti Integrated Micro-Electronics Czech Republic s.r.o. (dále jen „IME“) na adrese Plzeňská 1067, Třemošná, práci pomocného kontrolora ve výrobě elektronických komponentů (výrok I.1), a dále uznal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zastřeně zprostředkovávala zaměstnání ve smyslu ustanovení § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti tak, že bez povolení ke zprostředkování zaměstnání formou podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti fakticky pronajímala SORTTEAM pracovní sílu (což bylo zastřeno zejména rámcovou smlouvou o dílo uzavřenou dne 2. 1. 2018 mezi žalobkyní jako zhotovitelkou a SORTTEAM jako objednatelkou) – své zaměstnance: V. B., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, v období od 3. 1. do 23. 1. 2018, K. B., nar. X, státní příslušnost Maďarsko, v období od 29. 1. do 7. 3. 2018, V. C., nar. 20. 4. 1979, státní příslušnost Rumunsko, v období od 8. 1. do 29. 3. 2018, L. D., nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 19. 1. do 28. 2. 2018, V. G., nar. X, státní příslušnost Bulharsko, v období od 2. 1. do 27. 2. 2018, L. I., nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 19. 1. do 6. 3. 2018, V. M., nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 2. 1. do 11. 1. 2018, L. P., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, v období od 2. 1. do 27. 2. 2018, A. G, nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 2. 1. do 9. 4. 2018, C. G., nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 4. 1. do 12. 4. 2018, V. G., nar. X, státní příslušnost Rumunsko, v období od 4. 1. do 12. 4. 2018, D. S, nar. X, státní příslušnost Moldavsko, v období od 15. 3. do 12. 4. 2018, kteří vykonávali v uvedeném období na pracovišti IME na adrese Plzeňská 1067, Třemošná, práci pomocného kontrolora ve výrobě elektronických komponentů (výrok I.2). Za spáchané přestupky byla žalobkyni uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 1 050 000 Kč (výrok II). Výrokem III byla část přestupkového řízení zastavena a výrokem IV byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobkyně namítá, že skutkový a právní závěr nemá oporu ve správním spise a že žalovaná dospěla ke svým závěrům toliko na základě svých úvah a domněnek, aniž by je podpořila hmatatelným důkazem. Naopak ve prospěch tvrzení žalobkyně, že spolupráce se SORTTEAM byla legální, svědčí řada listinných důkazů (zejména pak uzavřených smluv o dílo) a svědeckých výpovědí (p. J. a B.). Podle žalobkyně se nejedná o zprostředkování či pronájem pracovní síly. Smlouva o dílo umožňuje provést dílo zhotovitelem i pod dohledem a osobním vedením třetí osoby. Na základě provedeného dokazování má proto žalobkyně za to, že provedla dílo pro SORTTEAM jakožto objednatelku a není rozhodné,

zda kmenoví zaměstnanci subdodavatele (žalobkyně) prováděli dílo pod dohledem třetí osoby, tj. zaměstnance SORTTEAM, který měl postavení zhotovitele ve vztahu k IME. Informace od pracovníků IME o skutečnosti, pro koho fyzické osoby pracují, mohou být a jsou nepřesné, neboť pracovníci IME řeší v zásadě pouze jediné, a to, že SORTTEAM dodávalo IME dílo dle smluvního vztahu. SORTTEAM poskytovalo kontrolu, kvalitu, třídění a úpravu dílů a pracovníci IME neměli povinnost zjišťovat vztahy mezi SORTTEAM a jejími subdodavateli.

4. Žalobkyně dále namítala, že nelze dovozovat, že se dopustila zastřeného zprostředkování zaměstnání a pronájmu pracovní síly z toho, že byla činnost prováděna v prostorách generálního objednatele díla (IME), ve specializovaných oblecích (totožných s oblečením kmenových zaměstnanců IME) ani z dalších skutečností jako například, že byla doprava zaměstnanců žalobkyně zajišťována vozidlem SORTTEAM. V rámci uzavřených smluv o dílo byla sjednána i přeprava zaměstnanců na místo provádění díla a v návaznosti na to byla sjednána i cena za dílo zahrnující tyto náklady. Ovšem všechny fyzické osoby pracující pro subdodavatele kontrolované osoby ve prospěch IME byly označeny visačkou, na které bylo vždy uvedeno z obsahového hlediska totožné, tedy: „*pro SORTTEAM s.r.o. pracuje obchodní jméno – KRAVSOVO s.r.o., pracovník v zaměstnaneckém poměru s firmou KRAVSOVO s.r.o.*“. Z visaček tak lze vyčíst pouze jediný a správný a skutečný vztah mezi jednotlivými subjekty a osobami (pracovníky), tedy že konkrétní pracovník pohybující se v místě provádění díla (v prostorách IME) je zaměstnancem některého ze subdodavatelů, přičemž subdodavatel, v tomto případě žalobkyně, je společností poskytující dílo pro dodavatele (SORTTEAM). Skutečnost, že je dílo prováděno mimo sídlo či prostory zhotovitele, je běžné. V daném případě je zcela legitimní, že s ohledem na předmět díla nemohly být kontrolované díly transportovány mimo prostory generálního objednatele a dílo muselo být naopak prováděno v prostorách IME.
5. Žalobkyně poukázala i na to, že nefakturovala SORTTEAM za jednotlivé zaměstnance, ale za dílo, tedy za počet odkontrolovaných dílů. Pak je pochopitelné, že záznamy o počtu kontrolovaných dílů byly předávány objednateli (SORTTEAM), který v rámci provádění díla odpovídal generálnímu objednateli (IME). Žalobkyně též považuje za obvyklé a odpovídající smluvním požadavkům hlásit počet a jména osob (zaměstnanců žalobkyně), kteří byli v rámci provádění díla vysláni do prostor IME.
6. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) mohl vést s ohledem na časové ohraničení skutku u jednotlivých zaměstnanců žalobkyně řízení toliko ohledně zaměstnanců Alion Golan, C. G., V. G. a D. S.. Třetí kontrolou ze dne 3. 4. 2018 rozšířil správní orgán I. stupně přestupkové řízení o skutek uvedený pod výrokem I bodem 2. Osoby uvedené ve výroku II bodě 2 nebyly v rámci správního řízení, vyjma osoby G., řádně vyslechnuty. Podle žalobkyně tak je diskutabilní, zda může správní orgán učinit i ve vztahu k těmto osobám zjištění, která jsou prosta důvodných pochybností, a zda tyto pochybnosti nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
7. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by se dopustila zprostředkování zaměstnání, neboť IME nepřidělovalo a nedohlíželo na provedení práce fyzických osob – zaměstnanců subdodavatelů. Plnění smluv o dílo nezakládá vztah nadřízenosti a podřízenosti zaměstnanců subdodavatelů.
8. Žalobkyně dále považovala uloženou pokutu za likvidační, a to proto, že převyšuje čistý zisk žalobkyně. Žalobkyně poukázala na to, že přispívá nemalými částkami do státního

rozpočtu jako daňový poplatník a že je třeba také přihlédnout k tomu, že již více než rok trvá pandemická situace v důsledku šíření nemoci COVID-19.

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že má za to, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně, spáchání přestupků žalobkyní bylo v daném případě prokázáno a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované jsou správná a zákonná. Napadené rozhodnutí zkoumá především faktický stav, nikoliv stav smluvní, jímž má být faktický stav zastřen, přičemž žalovaná má za to, že je napadené rozhodnutí v souladu se správním řádem. Žalovaná dále odkázala na jednoznačné indikátory zastřené zprostředkování zaměstnání a v této souvislosti odkázala i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2021, č. j. 29 Ad 28/2019-96, a ze dne 27. 10. 2021, č. j. 29 Ad 2/2021-71. V podrobnostech pak odkázala na napadené i prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Ve věci rozhodl soud bez jednání podle § 51 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaná se k výzvě soudu, zda souhlasí s projednáním žaloby bez nařízení jednání, nevyjádřily, a proto se má za to, že s tímto postupem souhlasily. Soud nenařizoval jednání ani za účelem dokazování, neboť účastnice žádné důkazy nenavrhly.

Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 6. 2017 zahájil Celní úřad pro Plzeňský kraj kontrolu u žalobkyně, a to v provozovně IME. O provedené kontrole byl vyhotoven protokol ze dne 4. 10. 2017, č. j. 71461-13/2017-600000-61, ve kterém jsou uvedena kontrolní zjištění, že v době kontroly (dne 9. 6. 2017 od 8:00 do 13:00 hodin) zde vykonávaly mimo jiné pracovní činnost (dělníka elektro výroby) 4 fyzické osoby, jejichž kontrola totožnosti byla provedena. Jednalo se o P. I., která se fiktivně vydávala za občanku Rumunska (bylo zjištěno, že je příslušnicí Moldávie), další tři osoby (G. V., G. C. a D. E.) předložily své občanské průkazy a bylo zjištěno, že se nejedná o kmenové zaměstnance IME, ale že do místa výkonu pracovní činnosti je vyslala žalobkyně, a to na základě subdodavatelských smluvních vztahů uzavřených mezi žalobkyní a SORTTEAM a IME. Bylo zjištěno, že v době kontroly neměla žalobkyně k dispozici kopie dokladů prokazující existenci uzavřených pracovněprávních vztahů u výše uvedených 4 fyzických osob. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně ke dni kontroly nesplnila u úřadu práce informační povinnost o nástupu do zaměstnání u žádného z kontrolovaných zaměstnanců a současně P. I. neměla vydáno platné povolení k zaměstnání, neměla vydanou platnou zaměstnaneckou kartu ani povolení k zaměstnání. Celní úřad pro Plzeňský kraj tak shledal porušení zákona v tom, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) odst. 2 zákona o zaměstnanosti a ustanovení § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, když nesplnila v den nástupu svých zaměstnanců k výkonu práce povinnost písemné informace místně příslušnému úřadu práce.

13. Ze smlouvy o dílo uzavřené dne 1. 1. 2013 mezi SORTTEAM (zhotovitel) a IME (objednatel) soud zjistil, že se zhotovitel zavázal dodat pro objednatele dílo, které spočívá v třídicích, kontrolních, opravných a dalších podobných pracích s tím, že dílo bude prováděno zaměstnanci zhotovitele ve výrobních prostorách objednatele nebo zhotovitele dle potřeb a pokynů obsažených v písemných objednávkách. Rozsah plnění měl být konkretizován formou písemných objednávek, včetně formuláře Zadání – specifikace zakázky (příloha č. 1 smlouvy o dílo). Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Cena za provádění díla byla stanovena dohodou smluvních stran a byla uvedena v cenové nabídce, která měla tvořit přílohu č. 5 smlouvy; do ceny měly být zahrnuty veškeré náklady zhotovitele spojené s realizací díla.
14. Správní orgán I. stupně provedl u žalobkyně dne 3. 4. 2018 kontrolu, a to na adrese Plzeňská 1067, Třemošná, v areálu IME, kde probíhá výroba elektronických komponent pro průmyslová odvětví. O provedené kontrole byl sepsán protokol ze dne 31. 7. 2018, č. j. 6585/6.71/18-13. Správní orgán I. stupně učinil na základě provedené kontroly kontrolní zjištění, že žalobkyně zastřené zprostředkovala zaměstnání, tedy pronajímala pracovní sílu jiné právnické nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, a to fyzickým osobám – cizincům: V. B., K. B., V. C., L. D., V. G., L. I., V. M., L. P., A. G., C. G., V. G. a D. S.. Cizinci vykonávali práci – kontrolor u IME v období od 2. 1. 2018 do 20. 4. 2018, což bylo doloženo evidencí pracovní doby za měsíce leden až duben 2018, na základě rámcové smlouvy o dílo uzavřené se SORTTEAM a žalobkyní, aniž by měla žalobkyně vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání. V průběhu kontroly vypověděla A. G., která prováděla kontrolu tištěných spojů v dílně, že v areálu pracuje druhým rokem, práci jí přiděluje a kontroluje mistr IME (paní F. a R.), pracovní smlouvu má uzavřenou se žalobkyní a dále je zaznamenáno, že „z AP (agentury práce – pozn. soudu) do areálu nikdo nechodí a o její práci se nikdo z AP nezajímá, pracuje na dvě směny ranní a noční, výplatu dostává na účet.“ D. S., který také prováděl kontrolu součástek, uvedl, že v areálu pracuje 2 měsíce a pracovní smlouvu má uzavřenou se žalobkyní. Za IME byli kontrolováni O. P., mistr IME, který uvedl, že řídí a kontroluje práci všech zaměstnanců na oddělení, jak kmenových, tak agenturních; někteří koordinátoři chodí do areálu každý den, s ostatními je v telefonickém kontaktu a řeší s nimi obsazenost směny, do technického postupu nezasahují. M. R., zástupkyně mistra IME, uvedla, že zadá všem zaměstnancům úkon, připraví pracoviště a přesně řekne, co mají udělat, jejich práci kontroluje výstupní kontrola, zaměstnanci AP vyplňují výkaz práce, každý z pracovníků kontroluje jiný typ výrobku, výkaz práce lze spojit s objednávkou, všichni mají přidělené čipy a prochází docházkovým systémem.
15. Ze smlouvy o dílo uzavřené dne 30. 9. 2016 mezi žalobkyní (zhotovitel) a SORTTEAM (objednatel) soud zjistil, že svým obsahem i grafickou úpravou zcela odpovídá výše uvedené smlouvě o dílo ze dne 1. 1. 2013. Součástí je ceník služeb, který obsahuje čísla dílů a cenu za kus bez DPH.
16. V zadání – specifikaci zakázky s termínem zahájení zakázky od 2. 1. 2018 do odvolání je uveden popis zadání „100 % výstupní kontrola dílů dle potřeby zákazníka společnosti Sortteam s.r.o.“. Ve zprávách o provedení zakázky (ze dne 2. 1., 1. 2., 1. 3. a 1. 4. 2018) je totožně uvedeno číslo a název výrobku jako „různé reference“ a popis úkonu „100 % výstupní kontrola“, přílohou je seznam kontrolovaných dílů identifikovaných číslem a počty „OK kusů“ a „NOK kusů“.

17. Žalobkyně předložila pracovní smlouvu se zaměstnanci V. B. (uzavřena dne 1. 12. 2017 na pozici dělnice, včetně docházky za leden), V. C. (uzavřena dne 27. 2. 2018 na pozici kontrolor autodílů, včetně dvou dohod o provedení práce ze dnů 1. 2. 2018 a 1. 1. 2018 na kontrolu a úpravu autodílů a docházky za leden – březen 2018), V. G. (uzavřena dne 1. 1. 2018 na pozici kontrolor autodílů, včetně docházky za leden a únor 2018), L. I. (uzavřena dne 1. 12. 2017 na pozici dělník, včetně docházky za leden – březen 2018), L. P. (uzavřena dne 1. 1. 2018 na pozici kontrolor autodílů, včetně docházky za leden – únor 2018), A. G. (uzavřena dne 1. 11. 2016 na pozici kontrolor kvality autodílů, včetně docházky za leden až duben 2018), C. G. (uzavřena dne 1. 12. 2016 na pozici dělník, včetně docházky za leden až březen 2018), V. G. (uzavřena dne 1. 9. 2017 na pozici dělník, včetně docházky za leden až duben 2018) a D. S. (uzavřena dne 1. 4. 2018 na pozici kontrolor kvality, včetně docházky za březen a duben 2018) a dále předložila tři dohody o provedení práce s B. K. (uzavřeny dne 31. 1. 2018, dne 1. 2. 2018 a dne 28. 2. 2018 se sjednaným úkolem kontrola a diagnostika autodílů, včetně docházky za leden – březen 2018), dvě dohody o provedení práce s L. D. (uzavřeny dne 31. 1. 2018 a dne 1. 1. 2018 s úkolem kontrola a diagnostika autodílů, včetně docházky za období leden a únor 2018) a dohodu o provedení práce s V. M. (uzavřena dne 1. 1. 2018 s úkolem kontrola a diagnostika autodílů, včetně docházky za měsíc leden 2018).
18. V měsíčním rozpisu zpracované docházky IME za duben 2018 jsou uvedeny mj. i osoby C. G., A. G., V. G., V. C. a D. S.
19. Správní orgán I. stupně provedl u žalobkyně dne 22. 8. 2017 kontrolu, a to na adrese Plzeňská 1067, Třemošná, v areálu IME, kde probíhá výroba elektronických komponent pro průmyslová odvětví. Kontrole byla přítomna M. M., zaměstnankyně IME, která uvedla, že všichni zaměstnanci (kmenoví i subdodavatelů) dostanou od IME čip pro vstup do objektu, kterým se zároveň vede evidence pracovní doby pro všechny zaměstnance. Kontrole byl dále přítomen M. R., zaměstnanec IME, který inspektory provedl po areálu a uvedl, že má na starost celý proces výroby, od společností Havril, Copra a SORTTEAM jsou v areálu koordinátoři, kteří se v areálu objeví každý den, zdrží se asi hodinu a s nimi se řeší, kdy mají jejich zaměstnanci přijít na směnu, do výkonu práce svých zaměstnanců jinak nezasahují. Zaměstnanci IME na pozici mistrů si řídí všechny zaměstnance přítomné na směně, jak kmenové, tak subdodavatelů, a přidělují a kontrolují jejich práci. S koordinátory řeší pouze problémy týkající se pracovní kázně. Všichni zaměstnanci mají čip, kterým se dostávají do areálu, a vede se jim docházka. Kontrole byla přítomna dále D. S., která uvedla, že pracuje pro SORTTEAM a má podepsanou pracovní smlouvu, přičemž i v průběhu kontroly byla označena zaměstnancem IME za zaměstnance SORTTEAM. Při kontrole bylo zjištěno, že jí práci přiděloval a řídil ji a kontroloval zaměstnanec IME, práci nevykonávala v prostorách žalobkyně ani SORTTEAM, jak je uvedeno v rámcové smlouvě. Protokol dále obsahuje informaci, že se dne 2. 9. 2017 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně J. J., zaměstnanec žalobkyně, který uvedl, že má na starost zajišťování písemných nebo telefonických objednávek od IME a SORTTEAM, objednávky předá žalobkyni na personalistiku a kvalitu, kteří vyberou a připraví pracovníky (kontrolory, které zaškolí), a další odpovědný pracovník je odveze k SORTTEAM, kde se *doladí* školení. U SORTTEAM je stanoven předák, který se tam objevuje každý den na potřebnou dobu, řeší případně nově vzniklé kvalitativní problémy a dále rozděljuje pracovníky žalobkyně na jednotlivé kontrolní pozice. Předáci mají na starost i zaměstnance SORTTEAM, ke kterým se chovají jako ke svým zaměstnancům

po proškolení a zapracování. Zaměstnance subdodavatelů si objednávají na základě přijaté objednávky od IME, zakázky se předávají a fakturují jednou za měsíc.

20. Žalobkyně předložila v rámci této kontroly též dohodu o provedení práce s D. S. (uzavřena dne 1. 9. 2017 s úkolem kontrola a úprava autoskel).
21. Příkazem ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9590/6.30/18-3, uznal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c), § 140 odst. 2 písm. d) a § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti a uložil žalobkyni správní trest pokuty ve výši 205 000 Kč. Příkaz byl žalobkyni doručen dne 28. 5. 2018. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně dne 4. 6. 2018 odpor.
22. Dne 7. 8. 2018 se konalo ústní jednání, kterého se účastnil i zástupce žalobkyně, který neměl námítky proti tomu, že svědkové M. R. a M. M. , zaměstnanci IME, a J. J., zaměstnanec SORTTEAM, byli vyslechnuti mimo ústní jednání.
23. Žalobkyně předložila správnímu orgánu I. stupně faktury za období od října do prosince 2016 a od ledna do října 2017 s tím, že ve všech fakturách bylo fakturováno za kontrolní činnost za příslušné období.
24. Dne 14. 9. 2018 se konalo ústní jednání, při kterém vypovídal A. J., jednatel žalobkyně, který uvedl, že žalobkyně jako zhotovitelka měla pro SORTTEAM jako objednatele provádět dílo (kontrolu autodílů) a mělo se to provádět na konkrétním vyznačeném místě u generálního objednatele (IME). Žalobkyně se podílí na zakázce SORTTEAM, která nestíhá tuto zakázku vlastními lidmi plnit. Zaměstnanci žalobkyně jsou svázeni do a z práce z Hořovic a zpět minibusem SORTTEAMU. Nové zaměstnance zaškoluje pan B. (zaměstnanec SORTTEAM), který také předává informace předákovi žalobkyně o tom, co se bude daný den kontrolovat, jaké díly, jaké vady či dodržení jaké normy na těch dílech a kolik se toho má daný den udělat. Předákem žalobkyně je pan G., protože je schopen přijímat informace v ruštině a předávat je v rumunštině zaměstnancům. Evidence pracovní doby probíhala na základě čipů, které obdrželi všichni zaměstnanci, kteří na zakázce pracují, informace z elektronického systému předávala IME společnosti SORTTEAM a ta je předávala žalobkyni. Jakékoli změny v předmětu či způsobu kontroly šly vždy přes pana B. k předákovi žalobkyně a ten to tlumočil zaměstnancům žalobkyně. Prostory v IME neměla žalobkyně pronajaty, nic za to neplatili, ani za osvětlení a teplo. Pracovní oděvy poskytovalo IME, protože měly antistatickou úpravu, oblečení, které žalobkyně poskytl, IME odmítlo. Za oděv pro zaměstnance žalobkyně IME nic neplatila a po skončení pracovního poměru zůstávalo oblečení zaměstnancům.
25. Svědek V. G., zaměstnanec žalobkyně, ve výpovědi ze dne 14. 9. 2018 uvedl, že u žalobkyně pracoval od roku 2016 jako kontrolor plastových dílů. Jak a co má kontrolovat mu řekl pan B., který tam přišel na začátek směny a také mu přiděloval práci. Na konci směny mu předal papír, na kterém bylo uvedeno, kolik kusů zkontroloval a kolik bylo dobrých a špatných. Zkontrolované díly označil nálepkou. Společně s ním pracovali další kontroloři, ale neví, pod jakou společností. Na pracovním místě, kde byl přítomen, s ním byli jen pracovníci žalobkyně. Po celou dobu práce měl na oblečení visáčku, kterou správnímu orgánu I. stupně předložil s tím, že na visáčce bylo uvedeno: „Pro Sortteam s.r.o. pracuje obchodní jméno: Sanelia s.r.o., Pracovník: G. V. Pracovník je v zaměstnaneckém poměru s firmou Sanelia s. r. o. Veškerá dokumentace je k dispozici Kontakt: A. J. mob. X“. Dále uvedl, že měl na sobě oblečení od společnosti IME a s jejími logy. Ubytován byl v Hořovicích a vozili ho autobusem společnosti SORTTEAM. Nic za to

neplatil. Pracovní doba se evidovala prostřednictvím čipu, který mu předal pan B.. Jídlo si zajišťoval vlastní. Dále uvedl, že pracoval jako předák, což znamenalo, že měl pod sebou čtyři až pět lidí, všechny od žalobkyně, a ukazoval jim každý den, co mají dělat, a to podle toho, co mu řekl pan B.

26. Dne 14. 11. 2018 bylo žalobkyni doručeno oznámení o rozšíření přestupkového řízení o podezření ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že v rozporu s § 14 odst. 3 písm. b) zastřené zprostředkovávala zaměstnání ve smyslu ustanovení § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti tak, že bez povolení ke zprostředkování zaměstnání formou podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti na základě rámcové smlouvy o dílo uzavřené dne 30. 9. 2016 se SORTTEAM pronajímala této společnosti pracovní sílu – zaměstnance: V. B., K. B., V. C., L. D., V. G., L. I., V. M., L. P., A. G., C. G., V. G. a D. S, kteří vykonávali v uvedeném období na pracovišti IME na adrese Plzeňská 1067, Třemošná, kam je fakticky přidělila společnost SORTTEAM, práci kontrolora, kterou jim přidělovali a na její provedení dohlíželi zaměstnanci IME, za součinnosti SORTTEAM.
27. Svědkyně M. M., manažerka lidských zdrojů IME, ve své výpovědi ze dne 19. 11. 2018 uvedla, že zná společnost SORTTEAM, žalobkyni nezná. Dále uvedla, že informace o docházce, která je evidována prostřednictvím čipů, může být na vyžádání předána subdodavatelům, ale není to pravidelně. Na dotaz, jakou práci vykonávali pracovníci SORTTEAM v době kontrol, uvedla, že všichni prováděli stejnou práci, a to třídění osazených desek plošných spojů na vadné a bezvadné, a to prostou vizuální kontrolou. Občas na to potřebují rukavice a antistatické oblečení, které zajišťuje IME. Je to předmětem outsourcingu, protože jde o nárazové činnosti. Dále uvedla, že neví, že by SORTTEAM plnila své závazky vůči IME prostřednictvím dalších společností.
28. Svědek M. R., vedoucí výroby IME, ve své výpovědi ze dne 19. 11. 2018 uvedl, že zná společnost SORTTEAM, žalobkyni nezná. Dále uvedl, že ví, že SORTTEAM dělala pro IME kontrolní třídící práce, nevěděl, že by měla nějaké subdodavatele, ale připustil, že neměl na starosti spolupráci s touto společností, to zajišťovalo oddělení kvality. Dále uvedl, že na pracovišti je jedna velká hala, která má dvě patra a výroba dílů se dělala nahoře i dole. IME osazuje desky plošných spojů pro automobilový průmysl, testuje je, lakuje a provádí ruční pájení. Zaměstnanci SORTTEAM dělali kontrolu dílů, resp. třídění na dobré a vadné. Nebyl si vědom toho, že by v době kontroly prováděli kontrolní činnost i zaměstnanci IME. Nebyl si vědom toho, že by pracovníci SORTTEAM byli nějak odlišeni. Nakonec doplnil, že ve výrobě nikoho od SORTTEAM přiděleného neměl.
29. Svědkyně M. R., vedoucí směny na oddělení *test IME*, ve své výpovědi ze dne 19. 11. 2018 uvedla, že má na starosti lidi, kteří v IME testují, zadává jim práci, aby se splnil vývozní plán. Oddělení testuje, aby panely PCB (tištěné spoje) dobře fungovaly. Díly se ve skutečnosti nekontrolují, ale testují, za nimi je kontrolní oddělení, kam se předávají díly, u kterých je podezření, že nejsou bezvadné. Oddělení test patří pod výrobu, a nikoli kvalitu. Dále uvedla, že zná pouze SORTTEAM a žalobkyni ne. Uvedla, že agentury jsou všude, takže o ní už slyšela, ale pracovníci agentury jsou pouze v oddělení kvality.
30. Svědek J. J., zaměstnanec SORTTEAM, ve své výpovědi ze dne 10. 4. 2019 nejprve spontánně popsal, že se SORTTEAM dlouhodobě zabývá kvalitativním tříděním dílů pro automobilový průmysl, tato činnost není z pohledu zákazníků (automobilek) pravidelná a plánovaná a je čistě nahodilá. Buď se jedná o nějaké pohotovostní třídění při

zjištění kvalitativního problému, nebo se jedná o projekt 100% kontroly dílů, který je plánovaný, ale není dost dobře možné zcela určitě vědět, jak dlouho se bude kontrola dílů provádět, a z toho vyplývá, že na tuto kontrolní třídící práci nemůže SORTTEAM používat ve větším množství vlastní zaměstnance a je třeba využívat k provádění kontrolní činnosti subdodavatelů. Svědek založil do spisu prezentační materiál SORTTEAM a nabídku služeb této společnosti. Svědek dále již k dotazům správního orgánu I. stupně uvedl, že se stará o stávající zákazníky v automobilovém průmyslu, zpracovává měsíční zprávy o provedení zakázky jak s IME, tak se subdodavatelí. Na začátku měsíce mu subdodavatelé pošlou podklady s informacemi o počtu vytríděných kusů a tyto podklady následně zpracuje do zprávy o provedení zakázky s přílohou, ve které je uvedeno, jaké druhy a počty dílů se kontrolovaly za daný měsíc a jaká je cena za zkontrolované díly. Souhrnnou zprávu o provedení zakázky, v níž je obsaženo vše, co všichni subdodavatelé za daný měsíc zkontrolovali, pošle ke schválení IME. Na dotaz, jak probíhá kontrola dílů a jejich předávání mezi kontrolujícím pracovníkem a IME, svědek uvedl, že osobně do kontrolních prostor v IME nemůže vstupovat, ale ví, že odpovědná osoba předává dílo, tj. informaci, co se má aktuálně třídit, například 10 tisíc kusů nějakého konkrétního dílu. Bedny s díly jsou uskladněny v areálu IME a tam probíhá třídění a kontrola. Mistr SORTTEAM předá pracovní instrukci mistru subdodavatele SORTTEAM, který ji poskytne kontrolorům subdodavatele SORTTEAM. Instrukce jsou předávány papírově, je vidět, co se má kontrolovat a obvykle je součástí instrukce i skutečný vzorek vadného i bezvadného dílu. Písemné instrukce zpracovává mistr SORTTEAM za přítomnosti zástupce IME, na základě těchto instrukcí pak provádí kontroloři subdodavatelů svou činnost, sami si evidují počty zkontrolovaných kusů včetně rozlišení na vadné a bezvadné. Tyto informace pak předávají mistrům subdodavatelů a ti je předávají zase mistru SORTTEAM jako podklad pro zprávu o provedení zakázky. Takto to probíhalo jak v roce 2017, tak v roce 2018 a i k datu výsledku. V době 2017 a 2018 prováděli kontrolu v areálu IME zřejmě jak zaměstnanci SORTTEAM, tak zaměstnanci subdodavatelů. Na počátku to byla nárazová spolupráce, následně již začala probíhat spolupráce i za pomoci subdodavatelů. Pokud jde o práci kontrolorů subdodavatelů, tak tu jim zadává a kontroluje jejich mistr. Zaměstnanci subdodavatelů byli označeni visačkami. SORTTEAM neurčuje, kolik a kteří kontroloři subdodavatelů mají přijít. Bylo třeba stihnout kontrolu určitého počtu dílů, znali tak časovou normu na kontrolu dílů a počet kontrolovaných dílů, z čehož se dá vypočítat, jak dlouho bude kontrola trvat a kolik lidí ji musí dělat. SORTTEAM tak zadávala množství dílů a termín jejich kontroly a bylo na subdodavatelích, aby zajistili potřebný počet kontrolorů. Kontroloři subdodavatelů nepotřebovali k práci v IME kromě speciálního oděvu žádné pracovní nástroje ani pomůcky. Ohledně rozpornosti jeho výpovědi, kterou spatřoval správní orgán I. stupně v porovnání s výpovědí svědka ze dne 2. 10. 2017, svědek uvedl, že rozpor nespaturuje; v první části obecně vysvětloval přijímání zakázky společností SORTTEAM, na kterou byli posláni kmenoví zaměstnanci této společnosti, a nikoli zaměstnanci subdodavatelů. Ve zbytku odkázal na svou výpověď ze dne 18. 6. 2018, kde vše uvedl. Spolupráce mezi SORTTEAM a žalobkyní probíhá na základě smlouvy o dílo, která byla uzavřena na přelomu roku 2016 a 2017, neví to přesně. Obsahem spolupráce je provádění kontroly autodílů, nic jiného. Dne 2. 1. 2018 byla uzavřena nová smlouva o dílo.

31. V zadání – specifikaci zakázky objednatele SORTTEAM zhotoviteli (žalobkyni) je požadovaný termín zahájení zakázky stanoven od 2. 1. 2018 do odvolání a počet kusů

(popř. předpokládaná doba trvání) je uveden dle potřeby zákazníka. Popis zadání je uveden jako 100% výstupní kontrola dílů dle potřeby zákazníka společnosti Sortteam s.r.o.

32. Svědek S. B., mistr SORTTEAM, ve své výpovědi ze dne 26. 6. 2019 uvedl, že SORTTEAM měl v letech 2017 a 2018 zakázky od IME na kontrolu a třídění dílů pro automobilový průmysl. Vždy se postupuje podle pracovních pokynů IME, které byly předávány mistrem IME (paní F.). Pracovní postupy spočívají v pokynu, jak se má díl kontrolovat. Pokud byly ke kontrole potřeba rukavice a lupa, poskytovalo je IME. Kontrola dílů probíhala tak, že se kontrolovaly v jednotlivých částech haly tam, kde se vyrobily. Nesmělo se s nimi manipulovat. Když se zkontroloval sjednaný počet dílů, kontrola pak byla prováděna na jiném místě haly dle určení mistra IME. Postup kontroly jednotlivých dílů byl různý podle pracovního postupu. Díly procházejí mezi několika výrobními operacemi a kontrola se provádí mezi těmito operacemi a je začleněna do výrobního procesu IME, proto se nemůže provádět v jiných prostorách. V období 2017/2018 již neměl SORTTEAM žádné kmenové kontrolory. S pracovníky subdodavatelů komunikoval vždy jejich mistr a ten zajišťoval i jejich zaškolení, a to přímo na pracovišti IME. Co bude který pracovník dělat, určoval jeho mistr na základě pokynů svědka. Vizuálně nebylo možné pracovníky subdodavatelů odlišit, všichni měli stejné antistatické oblečení. Na dotaz, zda prováděl kontrolní činnost pro IME i jiný subjekt než SORTTEAM, svědek odpověděl, že IME měl na kontrolu v předmětném období i své kmenové zaměstnance, ale ti dělali vstupní a výstupní kontrolu, a nikoli kontrolu v průběhu výroby jako SORTTEAM. Svědek také vypověděl, že za subdodavatele vždy musel být přítomný nějaký mistr a že též prováděli kontrolu anebo namátkovou kontrolu po zaměstnancích.
33. Svědkyně L. P., manažerka logistiky IME, ve své výpovědi ze dne 26. 6. 2019 uvedla, že zná SORTTEAM, která byla v předmětném období dodavatelem IME v oblasti poskytování třídících služeb. Žalobkyni neznala. SORTTEAM měla zajišťovat třídění dílů v ranní směně, a to zřejmě z důvodu návaznosti na výrobní proces. Dále uvedla, že IME provádí osazování desek plošných spojů většinou pro automobilový průmysl. IME se nevyplatí na třídící činnost mít vlastní kmenové zaměstnance, protože jde o nárazovou činnost. Tuto třídící činnost nemůže dle svědkyně provádět jakýkoliv subdodavatel, ale je lepší, když k tomu má předchozí zkušenosti v oblasti kontroly a oblasti *automotive*. Kdyby to nárazová činnost nebyla, tak by na to měla IME vlastní zaměstnance. Na danou třídící činnost není potřeba speciální vzdělání ani vyučení, je potřeba dobrý zrak. Žalobkyně měla za to, že IME neměla v předmětném období vlastní pracovníky, kteří by vykonávali stejnou třídící práci.
34. Svědkyně J. F., zaměstnankyně IME na pozici mistr ve výrobě, ve své výpovědi ze dne 9. 7. 2019 uvedla, že IME využívala SORTTEAM, když měli neshodné díly, když mašina vyprodukovala špatné díly, povolala IME společnost SORTTEAM, která díly přetřídila. Bylo to tak z kapacitních důvodů, protože má IME omezený počet zaměstnanců, kteří se musejí věnovat výrobě a nemají čas na třídění, aby neohrozili vývozy pro zákazníka. SORTTEAM nekontroluje všechny vyrobené součástky, třídí pouze ty, které jsou vyhodnoceny jako strojově chybné, tyto kusy nerozebírají, pouze je třídí. Svědkyně (za oddělení *Assemble* a *Test*) určovala, kolik kusů SORTTEAM kontroluje, a to tak, že se požadované kusy vozí nahoru, kde je prostor pro třídění, jinak to záleží na výrobě, kterou IME má. Někdy se to třídí tam, kde se to vyrobilo, když na to není prostor, třídí se to nahore. Spolupráce se SORTTEAM probíhala tak, že když potřebovalo IME něco vytřídit,

zavolali koordinátorovi, tomu řekli, kolik kusů je potřeba vytřídit a kde, návodku na třídění kusů vytvářelo IME. K uvedené práci není potřeba žádná kvalifikace, certifikace nebo vzdělání. Zaměstnanci SORTTEAM by měli mít na sobě visacíku, kde by měl být název subdodavatele. Na dotaz, zda někdy v minulosti dělali totožnou práci kmenoví zaměstnanci IME, odpověděla svědkyně, že se to stát může, když potřebují přetřídit do půl hodiny na vývoz, ale není to v takovém množství. Koordinátor může být na místě třeba dvakrát do měsíce, neví, jestli je s nimi po celou dobu třídění. Pokud by byl nějaký problém, mohli kontroloři zavolat svědkyni nebo nějakého předáka, který pracuje pod svědkyní. Předání dílů před a po třídění mezi SORTTEAM a IME neprobíhá. IME nepozná, kolik toho kontroloři zkontrolovali, mají pouze dvě hromádky, „OK kusy“ a „NOK kusy“; papírově to evidované není. Název žalobkyně svědkyni nic neříká. Pro svědkyni nebylo důležité, kým je zajištěno třídění, podstatné pro ni byly kusy. Na dotaz právního zástupce odpověděla, že se může stát, že třídění probíhá buď jednou za měsíc, nebo jednou za půl roku, je to různé, může to být za 4 hodiny nebo i za 11 hodin. Nyní mají kvalitnější stroje, takže v roce 2017 a 2018 to mohlo být častější.

35. V seznamu kontrolorů uvedeném na hlavičkovém papíře SORTTEAM je na měsíc leden 2018 uvedeno za společnost Kravsovo s.r.o. 6 osob, za žalobkyni 11 osob a za společnost T+T s.r.o. 4 osoby; na měsíc únor 2018 za společnost Kravsovo s.r.o. 14 osob, za žalobkyni 10 osob a za společnost T+T s.r.o. 6 osob; na měsíc březen 2018 za společnost Kravsovo s.r.o. 10 osob, za žalobkyni 7 osob a za společnost T+T s.r.o. 4 osoby.
36. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 3. 2021 prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatnila námitky obdobné, jako v žalobě; zejména že nebyl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a že pro skutkové a právní závěry nelze ve správním spise nalézt oporu. O podaném odvolání rozhodl žalovaný tak, jak je rekapitulováno v úvodu tohoto rozsudku s tím, že se zcela ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím a závěry správního orgánu I. stupně tam uvedenými.

Posouzení návrhu soudem

37. Žalobkyně předně namítala, že ve správním spise nelze nalézt oporu pro závěr, že žalobkyně fakticky pronajala pracovní sílu společnosti SORTTEAM a dopustila se tak přestupku zastřehého zprostředkování zaměstnání. Klíčovou tak pro posouzení dané věci je otázka, zda žalovaná dostatečně zjistila skutkový stav věci a unesla důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že žalobkyně namísto poskytnutí díla dle smlouvy o dílo poskytla společnosti SORTTEAM pracovní sílu, aniž by k tomu měla příslušné povolení.
38. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí zastřehým zprostředkováním zaměstnání činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
39. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen „uživatel“).
40. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zprostředkovávají zaměstnání za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen „agentury práce“).

41. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní.
42. V úvodu vypořádání žalobních bodů poukazuje zdejší soud na to, že hranice mezi plněním ze smlouvy o dílo, poskytnutím služby nebo outsourcingem a zastřeným agenturním zaměstnáváním je poměrně nejasná a obtížně určitelná. V určitých případech je pak možné, že pro vzájemnou podobnost indikátorů jednotlivých vztahů ani nebude možné dospět k přesvědčivému závěru, že k zastřenému zprostředkování zaměstnání dochází. Zároveň je to v přestupkovém řízení právě správní orgán, kdo má povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. první právní větu připojenou k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Je tedy povinností správních orgánů, aby zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a aby byly na jeho základě schopné konstatovat, zda jsou naplněny znaky skutkové podstaty konkrétního přestupku či nikoli.
43. Základními znaky skutkové podstaty zastřeného zprostředkování zaměstnání jsou i) pronájem pracovní síly, ii) nesplnění podmínek zprostředkování zaměstnání a iii) zastřenost jednání, přičemž pro naplnění skutkové podstaty budou muset být zpravidla naplněny alespoň znaky i) a ii) nebo i) a iii). Jak již soud uváděl, může být obtížné odlišit od sebe situace, kdy dochází k pronájmu pracovní síly a kdy k poskytování díla, zvláště za situace, když ujednané dílo spočívá nikoli v hmotném výsledku, ale toliko v činnosti (zde v kontrolní činnosti). Smlouva o dílo uzavřená podle § 2586 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) je totiž velmi flexibilním typem smlouvy, který umožňuje rozmanité vymezení poskytovaného plnění, a to také proto, že občanský zákoník umožňuje, aby dílo spočívalo i v jiném výsledku činnosti, než je zhotovení nebo údržba, oprava či úprava věci, tedy umožňuje i plnění díla s tzv. nehmotným výsledkem.
44. Smyslem pronájmu pracovní síly je přidělování vlastního pracovníka k výkonu práce jiným podnikům (může jít o agenturní zaměstnávání nebo o dočasné přidělení), přičemž platí, že podnik, k němuž byl pracovník přidělen, ukládá pracovníkovi pracovní úkoly, organizuje, řídí a kontroluje jeho práci, udílí mu k tomuto účelu pokyny, vytváří příznivé pracovní podmínky a zajišťuje bezpečnost a ochranu zdraví při práci [srov. § 309 odst. 1 a § 43a odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“)]. Zaměstnavatelem zůstává podnik, který pracovníka přidělil, mzdové náklady hradí též podnik, který pracovníka přidělil, a přidělení k jinému podniku je dočasné. Zároveň ale mohou nastat situace, že při realizaci závazkového vztahu vzniklého na základě smlouvy o dílo, bude tato činnost dílčím způsobem naplňovat znaky pronájmu pracovní síly, aniž by ale bylo možné spolehlivě konstatovat existenci zprostředkování zaměstnání. Tím, že občanský zákoník umožňuje velmi flexibilně ujednat předmět smlouvy o dílo, nelze jednoznačně určit, že by nebylo možné poskytovat kontrolní činnost právě na základě smlouvy o dílo. Proto, aby mohly správní orgány konstatovat, že jde o zprostředkování zaměstnání, tj. poskytnutí pracovní síly, a nikoli realizaci díla, musely by spolehlivě prokázat, že jsou naplněny definiční znaky pronájmu pracovní síly, resp. vyloučit naplnění definičních znaků smlouvy o dílo (muselo by být prokázáno, že má smlouva o dílo pouze zastřít pravou povahu plnění).

45. Vlastní předmět poskytovaného plnění (kontrolní činnost) není v rozporu s účelem smlouvy o dílo. Zároveň poskytovaná kontrolní činnost nebyla nijak specifická (rozumějí úzce zaměřená, sofistikovaná, podmíněná zvláštní kvalifikací kontrolorů apod.), ale spíše dosti různorodá a náhodná, a proto musela být v případě dlouhodobého kontraktu popsána velmi obecně, tj. pouze jako zajištění kontrolní činnosti, aniž by to představovalo spolehlivý indikátor zastřené jednání. Ačkoli tak tento druh zakázky skutkově evokuje spíše uspokojení personální potřeby zadavatele, stojí proti tomuto závěru skutečnosti, na které poukazovala i žalobkyně, že se dílčí objednávky lišily svým objemem a šlo o *nárazovou* činnost (v důsledku nespolehlivosti strojů se stávalo, že bylo nutné nečekaně zkontrolovat velké množství dílů, zatímco v navazujícím období šlo o výrazně menší objemy). Tyto důvody lze přitom považovat za racionální pro alokování činnosti či její části na jiný podnik. Je třeba znovu upozornit na to, že tzv. *outsourcing*, resp. *subcontracting* není obecně zakázán a v projednávaném případě existují legitimní důvody, pro které k němu mohly společnosti přistoupit. Zároveň je třeba poukázat i na to, že společnost SORTTEAM, které byla zadána kontrolní činnost hlavním objednatelem (společností IME), byla certifikovanou společností pro kontrolní činnost, a dle všeho zároveň neměla kmenové zaměstnance v počtu dostatečném pro vykrytí právě toho úseku kontroly, který byl spojen s kolísavým množstvím činnosti, mnohdy nárazového charakteru.
46. Jelikož zákon nevylučuje z outsourcingu ani typ služeb nebo činností, které spočívají v jednoduché manuální činnosti, nemusí být pro rozlišení zastřené zprostředkování zaměstnání a poskytnutí služby nápomocné ani zkoumání některých rozlišovacích znaků popsaných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, ve kterém uvedl, že *„základním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“* Klíčové a za každých okolností platné musí být samozřejmě kritérium výkonu činnosti **vlastním jménem a na vlastní odpovědnost**, to se ovšem někdy projevuje jen ve vztahu k bezprostřednímu odběrateli v souvislosti vyhodnocením řádného splnění zakázky jako celku a s tím spojeným peněžitým plněním, resp. možností reklamace. Žádný právní předpis nevylučuje, aby byla outsourcovaná činnost poskytována v prostorách objednatele, což přitom vede k potřebě určité koordinace s pracovníky objednatele, a zároveň ani žádný předpis nevylučuje, že by nemohla taková činnost spočívat ve zcela nekvalifikované (jednoduché) manuální práci. Pak je ovšem o to obtížnější identifikovat, kdo skutečně práci zadává a kontroluje, resp. kdo za ni skutečně odpovídá, zejména je-li práce zadávána průběžně na základě aktuální potřeby probíhajícího výrobního či jiného procesu objednatele a když není třeba sofistikované kontroly nebo je tato kontrola přirozenou součástí navazujícího výrobního procesu objednatele, takže není nezbytně nutné (bylo by neefektivní), pokud by kontrolu řádného zpracování zakázky zajišťoval před jejím předáním zvláště určený zaměstnanec poskytovatele. I v rámci plnění smlouvy o dílo je totiž možné, a dokonce právní úpravou vyžadované, aby objednatel kontroloval plnění díla, neboť v případě, že by mu bylo dílo poskytováno v rozporu se smlouvou, nemohl by při opožděném odhalení vady po zhotoviteli požadovat zjednání nápravy. Pokud plnění díla spočívá v jednoduché kontrolní činnosti, nelze příliš očekávat, že by bylo nezbytné a nutné, aby byl zhotovitel (jeho jednatel, vedoucí pracovník či zvláště

k tomu vyčleněný zaměstnanec) neustále přítomen v místě realizace díla a kontroloval plnění. V projednávaném případě kontrola plnění fakticky splývá s převzetím díla, tj. zaměstnanec společnosti SORTTEAM ověřil, že objem předložených dílů byl zkontrolován, tj. vytríděn do kategorií OK a NOK, přičemž s těmito vytríděnými díly se již dále fakticky nakládalo v rámci dalších výrobních procesů. Ujednání o kontrole a odpovědnosti tak mohlo zůstat zachyceno toliko zcela formálně ve smlouvě, avšak nemuselo být právě s ohledem na jednoduchost plnění zajišťováno zvláštními mechanismy. Ze skutkových zjištění tak nemuselo být (a v projednávaném případě ani není) zřejmé, kdo nese skutečnou odpovědnost za dílo. Nelze bez dalšího uzavřít, že případná interakce zaměstnanců žalobkyně se zaměstnanci společnosti SORTTEAM, resp. IME, svědčila o tom, že šlo o výkon závislé práce pro společnost SORTTEAM, tudíž zastřenému zprostředkování zaměstnání, jelikož s ohledem na povahu reálně prováděné činnosti šlo spíše o přirozené projevy koordinace činnosti navázané na probíhající procesy, *ad hoc* zadání dílčích plnění v rámci rámcové smlouvy dle proměnlivé potřeby výrobního procesu a průběžné přebírání výsledného díla s navazující kontrolou odběratele.

47. Pokud jde o klíčový bod rozlišení v podobě oceňování díla (fakturaci), z něž by bylo možné dovodit, zda žalobkyně byla odměňována za objem skutečně zkontrolovaných součástek bez ohledu na to, kolik pracovních sil na to reálně vynaložila (tedy zda nesla obchodní riziko za výsledky činnosti svých zaměstnanců, resp. za organizaci zpracování zakázky), nebo jen přefakturovávala odpracované hodiny, a to třeba i zastřeně, žalovaná sice poukazovala jako na indikátor svědčící o zastřeném zprostředkování zaměstnání na skutečnost, že z předložených faktur dopočítala, že fakticky žalobkyně obdržela okolo 250 Kč za každou hodinu odvedené práce každého zaměstnance žalobkyně. Přestože soud tento výpočet ověřil [za leden 2018 byla fakturována částka 295 120 Kč bez DPH, zaměstnanci žalobkyně vykázali celkem 1 180 hodin práce (112,5 + 22,5 + 143,5 + 78 + 111,5 + 78 + 60 + 193 + 148,5 + 135 + 157,5), což po vydělení vychází přibližně na částku 250 Kč za hodinu; za únor 2018 byla fakturována částka 356 190 Kč bez DPH, zaměstnanci žalobkyně vykázali celkem 1 403,5 hodiny práce (174 + 168 + 136,5 + 163 + 158,5 + 163,5 + 149 + 147 + 144), což po vydělení vychází přibližně na částku 254 Kč za hodinu; za březen 2018 pak bylo vyfakturováno 199 446 Kč bez DPH a zaměstnanci žalobkyně vykázali celkem 795 hodin práce (43,5 + 181,5 + 30 + 162,5 + 163 + 124,5 + 90), což po vydělení vychází přibližně na částku 251 Kč za hodinu], je ale třeba poukázat na to, že ani dopočetné částky nejsou zcela shodné, takže neprokazují, že by celková fakturace nutně byla pouze odvozená od reálně odpracovaných hodin, a ne od skutečně zkontrolovaného množství součástek. Je přitom nutné vzít v úvahu, že poskytované dílo spočívalo v manuální činnosti, kterou lze jednoduše normovat, tj. určit předpokládaný čas potřebný ke kontrole jednoho dílu a stanovit si tím očekávané náklady na kontrolu právě jednoho dílu. Vzhledem k tomu, že byla požadována kontrola různých dílů, jejichž doba kontroly se od sebe lišila, avšak pro každý díl byla srovnatelná, bylo logické, že ze zadané zakázky bylo možné předem dopočítat počet zaměstnanců na zajištění tohoto díla, resp. průměrný počet hodin, které bude potřeba odpracovat. Zejména v této části skutkových zjištění má přitom soud za to, že byly naplněny spíše znaky plnění ze smlouvy o dílo než prostého poskytování pracovní síly společnosti SORTTEAM. Žalovaná totiž neprokázala, že by například vyčíslení zkontrolovaných dílů bylo fiktivní a bylo pouze formálně dopočítáno tak, aby pokrývalo právě hodinovou mzdu zaměstnanců žalobkyně, když sjednaná cena v podobě ceny za zkontrolovanou položku byla v tomto případě známa předem. Z pracovních smluv (dohod o provedení práce) zaměstnanců žalobkyně přitom vyplývá, že

žalobkyně své zaměstnance platila hodinovou mzdou, nikoli za počet zkontrolovaných dílů. Byl-li by tedy zaměstnanec žalobkyně výrazně pomalejší, než byl normovaný předpoklad, šlo by to k tíži žalobkyně (hrozila by jí finanční ztráta), neboť by musela svému zaměstnanci na základě smlouvy uhradit nikoli částku odpovídající určitému počtu zkontrolovaných dílů, ale hodinovou mzdu, ač by sama dostala zapláceno jen za reálně zkontrolované díly.

48. Soud také nepřehlédl, že subdodavatelskou kontrolní činnost zajišťovalo pro společnost SORTTEAM více subdodavatelů (kromě žalobkyně ještě společnost KRAVSOVO, s.r.o., a T+T s.r.o.), ovšem i přesto byly žalobkyni fakturovány jednotlivé zkontrolované díly, tj. společnost SORTTEAM musela mít přehled o tom, jaká subdodavatelská společnost provádí kontrolu jakých dílů; musela tak vědět, jakou objednávku žalobkyni zadala a zda byla splněna. Ze spisu není patrné, že by společnost SORTTEAM sečetla potřebný čas na kontrolu všech dílů, jejichž kontrolu přidělila subdodavatelům, a ten rovnoměrně rozdělila mezi jednotlivé subdodavatele v poměru k počtu poskytnutých pracovníků. Naopak je ve správním spise založeno toliko přesné vyčíslení dílů zkontrolovaných zaměstnanci žalobkyně v konkrétních měsících.
49. Ačkoli lze žalobkyni vytknout, že nepostupovala dostatečně obezřetně, když ve vztahu ke společnosti SORTTEAM jednoznačně nedefinovala obsah poskytovaných plnění, přičemž míra obecnosti, s jakou přistoupily k formulaci díla ve smlouvě o dílo, včetně vymezení vzájemných odpovědnostních vztahů, vzbuzuje pochybnosti o skutečné povaze těchto vzájemných vztahů, tj. zda je poskytováno dílo nebo pracovní síla, tak zároveň nelze z této obecnosti dovozovat, že se žalobkyně nutně dopustila zastřehého zprostředkování zaměstnání. Pro takový závěr chybí ve správním spise konkrétní skutková zjištění (např. listiny, ze kterých by vyplývalo, že společnost SORTTEAM platila žalobkyni nikoli za počty zkontrolovaných dílů, ale za skutečně odpracované hodiny jednotlivých zaměstnanců žalobkyně, nebo například zjištění o tom, že předem nebylo vůbec známo, jaké díly a v jakém množství mají zaměstnanci žalobkyně zkontrolovat, ale byly by obecně povolávání na směny ke společnosti SORTTEAM, kde by byli nahodile úkolováni, a až následně by byly kompletovány objednávky).
50. Třebaže lze v případě odhalování zastřehého agenturního zaměstnání přihlídnout k tomu, že si strany obvykle počínají právě tak, aby zastřely pravou povahu vykonávané činnosti, tj. jejich snahou je, aby se jejich právní vztah jevil nikoli jako zprostředkování zaměstnání, ale jako smluvní vztah založený závazkovým právním vztahem (typicky právě smlouvou o dílo), nelze případné pochybnosti o skutečné povaze vzájemného vztahu mezi těmito subjekty bez dalšího klást jejich účastníkům k tíži, tj. hodnotit je v jejich neprospěch. V přestupkovém řízení platí základní zásada *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. Žalovaná sice zpochybňovala některé dílčí znaky, které měly podle žalobkyně svědčit o tom, že šlo o poskytování díla, ovšem ze skutkového stavu, jak ho správní orgány zjistily, nelze mít zatím bez důvodných pochybností za to, že naplňuje skutkovou podstatu zastřehého zprostředkování zaměstnání.
51. Soud tak dospěl k závěru, že je žaloba důvodná, neboť nelze mít za to, že byl bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav tak, aby mohly správní orgány učinit závěr, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti tím, že by zastřehně zprostředkovávala zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Ačkoli se žalovaná podrobně zabývala dílčími indikátory, které dohromady formují vztah mezi žalobkyní a společností SORTTEAM a mezi zaměstnanci žalobkyně,

tak nebyla dostatečně prokázána žalovanou tvrzená účelovost uzavřené smlouvy o dílo, která měla podle žalované zastřít skutečný vztah – poskytnutí pracovní síly žalobkyní společnosti SORTTEAM. Nebylo spolehlivě prokázáno, že by společnost SORTTEAM fakturovala žalobkyni za hodinu skutečně odvedené práce jednotlivých zaměstnanců, a nikoli za počet skutečně zkontrolovaných dílů. Odpovědnost žalobkyně za reálný objem dodaného díla je přitom jeden z nejvýznamnějších indikátorů svědčících o tom, že mezi žalobkyní a společností SORTTEAM bylo dohodnuto poskytování plnění na základě smlouvy o dílo, a nikoli poskytnutí pracovní síly. V této souvislosti poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Ads 208/2019-33, ve kterém byla skutková situace v jistých ohledech zdánlivě velmi podobná: jeden podnikatel poskytoval druhému službu spočívající v třídící a kontrolní činnosti, ovšem zásadní rozdíl byl v tom, že tuto službu poskytoval nikoli prostřednictvím svých zaměstnanců (jak činila žalobkyně), ale prostřednictvím osob samostatně výdělečně činných. Soudy v tomto případě pak dovodily, že „[p]okud vztah mezi dvěma stranami odpovídá znakům závislé práce, nemají tyto strany možnost volby, ale musejí ho realizovat v základním pracovněprávním poměru. Existenci závislé práce pak lze usuzovat nejen z výslovného obsahu uzavřené smlouvy, ale z řady skutečností, mezi které patří především podmínky vykonávané práce. Při zjištěném skutkovém stavu neměl krajský soud pochyb o tom, že se v daném případě jedná o tzv. švarcsystém, při kterém se poskytovatelé a stěžovatelka snaží zakrýt skutečnou povahu závislé práce disimulovaným právním jednáním.“

52. Zásadní odlišnost projednávaného a odkazovaného případu tkví v tom, že v projednávaném případě není rozporováno, že by nebylo plnění poskytováno prostřednictvím zaměstnanců – konkrétní činnost poskytovali zaměstnanci žalobkyně, nikoli osoby samostatně výdělečně činné, a hlavně se tu neuplatní výše uvedený příkaz realizovat závislou práci v pracovněprávním poměru. Zaměstnanci žalobkyně v pracovním poměru byli. Zákaz volby závazkového vztahu totiž pro vztah poskytování díla a poskytování pracovní síly neplatí, tj. pokud si vzájemně konkurují naplnění znaků poskytování pracovní síly, neznamená to automaticky, že musí být takový vztah realizován výhradě poskytnutím pracovní síly, a nikoli na základě smlouvy o dílo. Nelze tak případné naplnění některých dílčích znaků poskytnutí pracovní síly přičítat k tíži žalobkyně a konstatovat, že by byla povinna sjednané plnění zprostředkovat toliko poskytnutím pracovní síly, a nikoli prostřednictvím smlouvy o dílo. V odkazovaném případě pak soud poukazoval i na to, že příjemce služby nebyl ani schopen rozlišit, kdo předložené díly zkontroloval (což považoval za znak výkonu závislé práce, a v projednávané věci by mohlo jít o znak svědčící o poskytnutí pracovní síly, resp. jen předstíraného, protože co do objemu nekontrolovaného provádění díla), ovšem i toto skutkové zjištění je v nyní v projednávané věci odlišné. Ze správního spisu je totiž patrné, že fakturace probíhala za skutečně zkontrolované díly. Žalovaná sice odkazovala na propočty, podle nějž celková částka vyfakturovaná za každý měsíc (za zkontrolované díly) odpovídala přibližně součinu částky 250 Kč a celkového počtu odpracovaných hodin jednotlivých zaměstnanců žalobkyně, ovšem vedle nutnosti zaokrouhlování žalovaná nepoukázala na žádná skutková zjištění, ze kterých by dovozovala, že údaje na fakturách o počtu zkontrolovaných dílů jsou fiktivní, nepravdivé nebo jinak nevěrohodné. Jak již uvedl soud výše, fakturace za počet zkontrolovaných dílů svědčí spíše pro závěr, že žalobkyně poskytovala dílo, nikoli pracovní sílu. Navíc nebylo, oproti odkazovanému případu, ve kterém bylo i ve skutečnosti fakturováno za hodinu provedené práce, zpochybněno ani to, že by nebylo rozlišitelné, který subdodavatel zkontroloval které

konkrétní díly. Z faktur, resp. zpráv o provedení zakázky je určitelné, jaké konkrétní díly zaměstnanci žalobkyně zkontrolovali, a takto bylo i fakturováno. Byť lze spatřovat nedodržování smluvního ujednání v tom, jakým způsobem si žalobkyně a společnost SORTTEAM ujednaly, že budou dílčí zakázky probíhat – mělo se tak dít na základě písemných objednávek schválených oběma stranami, avšak ve skutečnosti obsahuje správní spis toliko souhrnnou objednávku, která byla časově neohraňovaná (tj. do odvolání) – faktické chování smluvních stran i tak svědčí spíše o tom, že mezi sebou měly přehled o tom, jaké díly a jaké jejich množství je třeba zkontrolovat (jaká objednávka byla zadána). Zaměstnanci žalobkyně tak byli zajišťováni na kontrolu konkrétního množství určitých dílů, nikoli obecně na směnu, která by byla vyplněna (obecně) kontrolní činností, resp. opačný závěr nebyl nijak prokázán.

53. Byť soud souhlasí se žalovanou v tom, že řada indikátorů by mohla svědčit o tom, že žalobkyně poskytovala společnosti SORTTEAM toliko pracovní sílu, a nikoli dílo, tak některé indikátory lze logicky vysvětlit, nebo vyvrátit, takže v nich nelze shledávat důkaz poskytování pracovní síly. Například skutečnost, že byli zaměstnanci žalobkyně oblečeni shodně jako ostatní pracovníci v podniku, lze vysvětlit potřebou zajistit speciální antistatické oblečení. Zaměstnanci žalobkyně pak sice byli odlišeni toliko připnutou visačkou, která nemusela být příliš viditelná, avšak v konečném důsledku umožňovala odlišení těchto zaměstnanců. Tím ovšem soud nechce bezvýhradně přisvědčit žalobkyni, že by pouze tato visačka „*prokazovala jediný správný a skutečný vztah mezi jednotlivými subjekty*“. Visačka je jen formálním označením konkrétního zaměstnance, sama o sobě ale nevypovídá nic o tom, jakou skutečnou povahu měla vykonávaná činnost zaměstnanců žalobkyně u společnosti SORTTEAM, to vyplývá zejména z posouzení reálné povahy obchodních vztahů a reálného průběhu konkrétní vykonávané činnosti. Označení konkrétních zaměstnanců visačkami s určitým zněním sice může navenek deklarovat určité skutečnosti a dokreslovat je, ale nemohlo by účinně popřít faktický stav.
54. Žalovaná pak poukazovala i na to, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali činnost, která bezprostředně navazovala na činnost kmenových zaměstnanců společnosti SORTTEAM, kteří též vykonávali kontrolní činnost, avšak na začátku a na konci daného řetězce činností, čímž mělo být prokázáno, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali činnost, která představovala mezičlánek (kontrolního) procesu, který byl neoddelitelný od zbytku procesu. Nelze ovšem pominout, že tento druh kontrolní činnosti nevykonávali zaměstnanci společnosti SORTTEAM, ale byla předmětem outsourcingu, a to zejména s ohledem na kolísavé množství objemu této práce. Lze tedy najít logické vysvětlení, zejména ekonomické a kapacitní důvody, které mohly vést společnost SORTTEAM k outsourcingu této části činnosti. Zároveň je tím vysvětleno i to, že realizace díla probíhala v prostorách hlavního zadavatele, neboť se tím eliminovaly dílčí náklady spojené s dopravou dílů do jiných prostor a jejich následného transportu zpět, resp. riziko poškození dílů, se kterými se muselo manipulovat i ve speciálním antistatickém oblečení.
55. Žalovaná pak žalobkyni vytýkala i to, že v souvislosti s účtovanou cenou neprokázala, že by zahrnovala i dílčí náklady na zajištění dopravy a spotřebu médií. Žalovaná se ovšem nezabývala tím, zda žalobkyně vůbec byla povinna zvlášť hradit společnosti SORTTEAM náklady na dopravu zaměstnanců a na spotřebu médií. Nebylo zpochybněno, že by náklady na dopravu a spotřebu médií již nebyly zohledněny v dohodnuté jednotkové ceně za kontrolu dílů v rámci sjednaného díla.

56. Ohledně námitky žalobkyně, že měly správní orgány vyslechnout všechny osoby, u nichž bylo žalobkyni dáváno za vinu, že jim zastřené zprostředkovávala zaměstnání, pak soud uvádí, že zákon o zaměstnanosti ani správní řád a ani zákon o odpovědnosti za přestupky správním orgánům neukládá, aby v případě řízení o přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti obligatorně vyslechl všechny osoby – zaměstnance, u kterých má správní orgán za to, že došlo k zastřenému zprostředkování zaměstnání. Příslušné zákony tak nestanovují obligatorní důkazy, které by musely být v souvislosti s tímto přestupkem provedeny. Není tak vadou řízení, pokud by správní orgány nevyslechl všechny osoby uvedené ve výroku I.2 prvostupňového rozhodnutí. Nevyslechnutí těchto osob nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Lze sice poukázat na to, že by výslech těchto zaměstnanců mohl přinést skutková zjištění ohledně skutečné náplně práce nebo podrobnosti o poskytovaném díle, ovšem je na správních orgánech, aby vyhodnotily, které důkazy provedou, a které nikoli. Neprovedení navržených důkazů však musí vždy řádně odůvodnit. Žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhovala výslech uvedených zaměstnanců a správní orgány nebyly povinny ze zákona tyto zaměstnance vyslechnout. Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, bude na žalované, aby zvážila, jaké další důkazy ke zjištění skutkového stavu provede, avšak platí, že jí zákon nestanovuje, které důkazy musí obligatorně provést.
57. Nakonec soud uvádí, že nepovažuje za důvodnou námitku žalobkyně, že by na základě provedení třetí kontroly dne 3. 4. 2018 bylo dne 13. 11. 2018 nesprávně rozšířeno přestupkové řízení. Podle žalobkyně mohl správní orgán I. stupně s ohledem na časové ohraničení skutku u jednotlivých zaměstnanců vést řízení toliko ohledně zaměstnanců: A. G., C. G., V. G. a D. S. Soud z protokolu o kontrole ze dne 3. 4. 2018 zjistil, že kontrola byla vedena za období od ledna do dubna 2018. U zaměstnanců, které uvedla žalobkyně, bylo označeno v oznámení o rozšíření přestupkového řízení ze dne 13. 11. 2018, č. j. 9590/6.30/18-21, období od 2. 1. do 9. 4. 2018 (A. G.), od 2. 1. do 12. 4. 2018 (C. G.), od 4. 1. do 12. 4. 2018 (V. G.) a od 15. 3. do 12. 4. 2018 (D. S.). U ostatních zaměstnanců přitom nebylo uvedeno žádné období, které by přesahovalo období kontroly; u konkrétních zaměstnanců byla uvedena následující období zjištěného výkonu činnosti: od 3. 1. do 23. 1. 2018 (V. B.), od 29. 1. do 7. 3. 2018 (K. B.), od 8. 1. do 29. 3. 2018 (V. C.), od 19. 1. do 28. 2. 2018 (L. D.), od 2. 1. do 27. 2. 2018 (V. G.), od 19. 1. do 6. 3. 2018 (L. I.), od 2. 1. do 11. 1. 2018 (V. M.) a od 2. 1. do 27. 2. 2018 (L. P.). Uvedená období tak spadají do období, na které se vztahovala kontrola. Zdejší soud tak neshledal překážku pro rozšíření přestupkového řízení se žalobkyní v případě žádného z těchto zaměstnanců.
58. Ačkoli v projednávaném případě správní orgány ze skutkových zjištění dovodily, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku zastřeného zprostředkování zaměstnání, tak některá skutková zjištění jsou pouze interpretována v neprospěch žalobkyně, aniž by ovšem pro takovou interpretaci byl ve spise dostatečný podklad (tímto soud poukazuje zejména na žalovanou tvrzené odměňování za hodinu poskytnuté práce, a nikoli za počet zkontrolovaných dílů.) Správní spis ovšem neobsahuje žádný důkaz o tom, že by společnost SORTTEAM fakturovala žalobkyni za hodinu odvedené práce, tento závěr se neopírá ani o znění faktur, ani o výpověď konkrétních zaměstnanců, kteří by zpochybnili, že bylo fakturováno za zkontrolované díly. Žalovaná toto dovozuje pouze z výpočtu, který je ale vzájemně podmíněn: lze-li jednoduše vyčíslit čas na zkontrolování jednoho dílu, lze se tímto postupem snadno dopočítat k průměrné odměně za hodinu vykonané práce, ovšem takový výpočet nesvědčí ještě bez dalšího o tom, že by bylo skutečně fakturováno za odpracovaný čas, a nikoli za provedené dílo. Navíc soud poukazuje i na to,

že součástí smlouvy o dílo byl i ceník, který předem určoval cenu kontroly jednotlivých dílů. Žalobkyně a společnost SORTTEAM tak měly předem ujednány cenové podmínky kontroly dílů.

59. Soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaná nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť indikátory, o které opírala závěry, že se žalobkyně dopustila zastřené zprostředkování zaměstnání, nevytvářely ucelený okruh nepřímých důkazů vedoucích k jedinému možnému závěru v podobě zastřené zprostředkování zaměstnání. Žalovaná tyto indicie i přes logická vysvětlení žalobkyně toliko interpretovala v její neprospěch, aniž by byl pro takový závěr dostatečný podklad ve správním spise. Naopak i přes tyto indicie nadále nebylo vyloučeno, že žalobkyně prostřednictvím svých zaměstnanců v obchodním vztahu plnila ujednané dílo a nesla odpovědnost za jeho výsledek. Jelikož soud vyhodnotil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, že nebylo možné nade vši pochybnost konstatovat, že se žalobkyně dopustila přestupku, který jí žalovaná kladla za vinu, nezabýval se již námitkou týkající se výše uložené sankce, neboť by toto posouzení bylo předčasné.
60. Soud na závěr ještě zdůrazňuje, že důvodem zrušení napadeného rozhodnutí není skutečnost, že by bylo prokázáno, že žalobkyně přestupek, který jí je kladen za vinu, nespáchala, ale jen skutečnost, že správní orgány dosud nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a nevyvrátily konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení má žalovaná nadále prostor shromáždit další důkazy, které by nade vši pochybnost prokazovaly, že se žalobkyně dopustila přestupku kladeného jí za vinu, především že riziko spojené s objemem a kvalitou práce použitých zaměstnanců nesl odběratel, a nikoliv žalobkyně. V případě, že ale toto nebude prokázáno a nebude možné uzavřít, že její jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku zastřené zprostředkování zaměstnání, rozhodne žalovaná ve prospěch žalobkyně (*in dubio pro reo*), zruší prvostupňové rozhodnutí a řízení zastaví.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměnu je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších

předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu